

John Weihe, frá landsverkfrøðinginum

Mesti kavín í tíggu ár

Uttanfyrri Havnina er landsverkfrøðingurin einaráðandi, tá talan er um kavarrudding. Hann skipar fyri at halda vegimar opnar, eisini innanfyri flestu kommunumørk.

Vit tosaðu við John Weihe, frá landsverkfrøðingsskúlinum, hann samskipar kavarruddingina kring landið. Hetta var seint fyrrapart týsdagin.

– Nú er koyrandi eftir flest øllum vegum. Enn hevur okkum ikki eydnast at grava liðurt til Gjár. Har

rýkur illa. Heldur ikki er koyrandi til Skelings og á Oyggjavegnum, sigur John Weihe.

Nú er so lítil ferðsla á Oyggjavegnum, leggja tit nógvi fyrri framvegis á oynni?

– Ja, tað gera vit, Mjerkadalsmennirnir mugu eisini sleppa aftur og fram og so er eisini Norðadalur at hugsa um, sigur John Weihe.

– Í Norðoyggjum er bert eitt spor at koyra eftir. Har er so nógvi niðurkomið, at tað ikki hevur eydnast at

rudda vegimar rættuliga, sigur John Weihe.

– Kavin legist mestur um oyggjarnar her norðuri. Minni kom niður í Suðuroy og Sandoy. Men eg haldi, at tað hevur gingið gott hjá okkum at grava. Vit eru heldur ikki vanir við so nógvan kava seinastu árin. Hetta er mesti kavín síðan 1983, sigur John Weihe.

50 manns manna maskinurnar hjá landsverkfrøðinginum.

jústinus

Ruðuleiki í ferðsluni týsmorgunin. Mynd: Kalmar

sarnar. Tað gerst sanniligur ruðuleiki í býnum, um øll seta seg í bilin um morgunin. Hetta gongur als ikki, sigur Finn við blaðmannin.

Nú ringir aftur. Ein kavarruddingarmaður við hava hjálp og hann spyr Finn um hann ikki kann senda argja-

traktorin til hjálpar. Havnin er vorðin størri síðan á nýggjáriinum.

– Trupuleikin hjá okkum í dag er, at vit als ikki longur eru von við nógvan kava, tí gongur tað eitt sindur seint. Men vit grava til allir vegir eru opnar. Tó mugu maskin-

førararnir avloysast. Teir eru troyttir nú. 11 manns eru til arbeiðis í dag og vit fáa møguliga brúk fyri fleiri seinni, sigur Finn í Puntabyrgi og vit fara út aftur í kavan.

jústinus

Kavaruddarin Otto:

Bilarnir standa ofta í vegin

– Tað er torført at koma við stórum gravmaskinum millum bilarnar á smølum vegum, sigur hann

Niðalaga á Flatnavegnum stríðst ein Volvo gravkúgv við at koma niðan týsmorgunin, klokkan er 9:27.

Nógvi kavi er fyri, men maskinan orkar væl. trupuleikin er ikki orkan, men at sleppa av við kavan. Hetta kennir ein og hvør til, sum hevur ruddað kava.

Vit stóga gravkúnni og práta við mannin í stýrhúsinum. Hann eitur Otto og hevur grivið kava hjá kommununi í mong ár.

– Trupulleikin eru bilarnir sum standa skeivt parkeraðir. Tað er torført at sleppa uttanum teir, tað hevur verið ringt at grava í morgun, eisini tí at so nógvi er niðurkomið, sigur Otto og herjar á aftur.

Otto ruddar undir Brúnni, men seinni um morgunin kláraði hann ikki strekkið einsamallur. Tá vit tosaðu við Finn í Puntabyrgi seinni, tað er hann sum samskipar kavarruddingina í býnum, segði hann at Hasse var á veg at hjálpa Otto.

jústinus

Otto ruddar kava í Havnini. Mynd: Kalmar

Ikki øll eru nøgd

Tað eru ikki øll, sum eru nøgd við kavarruddingina hjá kommununi. Ein kvinna ringdi inn og segði hvussu ein maskina hevði lagt eina stóra skitna kavarrúgvu beint omanfyri ein vakran urtagarð í Varðagotu.

Hon roknaði við, at tá blot kom í, so endaði øll hendan rúgvu niðri í urtagarðinum.

Fólkini sum eiga urtagarðin nýta næstan alla sína frítið har.

Annars er tað borgaraskylda at rudda fyri egnum hurðum og gongubreytina uttanfyri húsin.

Baðir renovatiónsfelagsskapirnir hava heitt á fólk um at grava rúskilotini fram úr kavanum.

jústinus

Á skíðum til arbeiðis

Haldið sosialin